

Bűntudat helyett belső béke

(Európa lelki-szellemi felszabadulása)

Magyar-svéd Felhívás¹

Európának okkal van gyakran bűntudata, ha viszont Európának nincs átfogó bűntudata, az még rosszabb.

Európa a modern történelem sikeres kontinense, miközben Európa a modern történelem szégyene.

Európa száz éve a földi civilizáció legerősebb kontinense volt, Európa ma a világ talán legerőtlenebb kontinense.

Nemcsak az a baj, hogy Európa a kontinensek gazdasági versenyében jelenleg csak harmadik, hanem az, hogy elvesztette belső békéjét, és nem találja helyét. Nincs önbecsülése, és szégyenérzetét a személyes és a társadalmi tudattalanba süllyeszti el.

Európának – többek között - három szörnyű bűne van:

1. Európában az elmúlt kétezer évben szinte minden királyságban, államban és demokráciában egymást követték a belső egymás elleni harcok, vagy a polgárháborúk;
2. Európában az elmúlt kétezer évben egymást követték a királyságok, a kisebb-nagyobb birodalmak, vagy a modern államok közötti háborúk;
3. Európa az elmúlt kétezer évben a földi civilizáció más kontinensein is – Amerikától Ázsiáig vagy Afrikáig – szinte felmérhetetlen pusztításokat hajtott végre, s ezekbe gyakran belejátszott az elfogult-dogmatikus szellemi-vallási magatartás;

Ebből az önpusztításból és pusztításból szinte minden intézmény és szervezet kivette részét: egyház, állam, hadsereg, vagy például a gazdaság, és az intézmények mellett számtalan európai polgár önként is.

Ezen a tényen mit sem változtat, hogy a többi kontinens sem ártatlan és a szörnyű pusztítások ott sem maradtak el.

Az emberéletben, a természetben, a vallásokban, a kultúrákban, vagy az épített környezetben okozott kár felbecsülhetetlen és pótolhatatlan. Az okozott kár nem feledtethető avval, hogy Európa közben modernizálta magát és az államok felében az életszínvonalat viszonylag magasra emelte.

Európa nem tudja feldolgozni az elmúlt kétezer évet. Nem meri önmaga előtt sem bevallani, hogy egy-egy században Európán belül, vagy az európaiak más kontinensen hány embert gyilkoltak meg fizikailag és/vagy lelkileg. Mert nemcsak a fizikai pusztítás-önpusztítás tombolt, hanem a lelki megaláztatás, a legrafináltabb állami-hatalmi és gazdasági tönkretétel is.

Európa önmaga előtt sem meri beismerni, hogy mérhetetlen felhalmozott tartozása van, egyrészt egy-egy európai államnak, vagy államot nem is alkotó népnek, másrészt Európán kívül a különböző kontinensek birodalmainak, államainak vagy a már teljesen kipusztult népeknek.

Európa láthatóan nem meri azt a kérdést felvetni, hogy az elmúlt kétezer évben szükségszerű és kikerülhetetlen volt-e ez a töménytelen rombolás és irdatlan pusztítás, vagy legalább egy-egy korban esélyt volt-e vagy lehetett-e volna a károk mérséklésére és erőszakmentesebb konfliktuskezelésre.

Európa nem mer szembenézni azzal a problémával, hogy a polgárháborúk, háborúk és

világháborúk oka szinte minden esetben az adott kor szellemi-tudásbeli, s lelki-tudati állapotában keresendő. Európa máig nem értette meg, hogy bármennyire is büszke tudományos vagy technológiai fejlődésére, ezek az eredmények legalább annyi keservet hoztak, mint örömet.

Európa tudata messze nincs azon a szinten, hogy elnyomott büntudata helyett megváltást ígérő bűnbánata legyen. Sem magának, sem másoknak nem kínál feloldozást. Egyetlen európai állam, s egyetlen európai szervezet sem mondott még le az – egyébként a régi elvekkkel talán indokolható - pusztítás jogáról, a pusztítás „erkölcséről”. Még mindig vannak olyan politikusok, szervezetek, gondolkodásmódok, akik azt hiszik, hogy erőszakkal kivívhatják érdekeik és értékeik érvényesülését. Amíg ez előfordul, világosan demonstrálja, hogy Európában nincs Európa, mert van olyan (valóságos vagy vélt) elnyomás-megaláztatás, amit az érdekeltek békés eszközökkel orvosolhatatlannak tartanak.

Európának ezért nincs hite, nincs álma, nincs jövőképe. Európának alig van fogalma arról, hogy az új világgal veszít, vagy nyer, vagy milyen arányban nyer és veszít. Nem képes egységben látni a globalizációt és lokalizációt, nem képes megkülönböztetni a funkcionális és szubsztanciális globalizációt. Nem képes túllépni az ipari kor társadalmán és mentalitásán, nem képes hinni az univerzális-spirituális paradigmaváltásban, nem képes bízni az új tudás- és tudatalapú korszakban, és mindez azért van, mert Európa korszelleme és kortudata gyakran elfáradt, tisztázatlan, és reményfogyott.

Európa addig nem léphet be a jövőbe, amíg önmagának és az emberiségnek nem vallja be bűneit, és nem kér bocsánatot. Pedig csak így juthatunk a belső békéig is.

Európa addig nem oldozódik fel bűnei alól, amíg nem emel szimbolikusan emlékművet bűnei bevallásának. Állítsunk fel tehát Európa egy vagy több pontján egy olyan Emlékművet, amely önmagunknak és másoknak is tanúsíthatja, hogy legalább utólag beláttuk és elismertük bűneinket. A bevallás ne legyen önmegaláztatás, de ne legyen számító taktikai színjáték se. Legyen ez az emlékezés egyszerűen a belátás, a megbánás, a bocsánatkérés, és a magasabb tudatminőség szeretetének szimbóluma.

Ez az emlékmű Európát egyrészt emlékeztetheti saját bűneire, másrészt az európai tudat így felszabadulhat büntudata alól, harmadrészt figyelmeztethet arra, hogy a háború bármely formája és módja, a pusztítás-önpusztítás, a világnézet és származás miatti tömeges emberirtás, a kegyetlen vagy rejtett-finom megaláztatás, a lelki-idegi megtöretés és meghurcoltatás, az állami-hatalmi önkény minden módja, az ellenséggyártás és tönkretétel, a gazdasági-pénzügyi külső-belső gyarmatosítás, az elfogult-dogmatikus gondolkodás, a másokkal szembeni fölény, s végül a transzcendens világ és a vallás felszámolására irányuló törekvés nem lehet alternatíva. Nem is járható út. Nem old meg semmit, legfeljebb a győztesekben és a vesztesekben egyaránt hamis tudatot ébreszt. Egy ilyen kontinensen mindenki vesztes.

Nem indokolt, hogy Európa a következő kétezer évben is úgy maradjon fent, ha egyáltalán az európai kultúra és tudat pozitív erőforrásként megmarad, hogy a folytatás csak az áron őrzi meg Európa népeit, kultúráit és hiteit, ha végtelen-szüntelen történetként a pusztítás, s az ezt elfogadó és megengedő pusztítás-elvű gondolkodása és technológiája folytatódik.

Európai népei és államai, közösen állítsuk fel a megbánás emlékműveit, s tegyük ezt oly módon, hogy örök időkre emlékeztessen bennünket arra az igazságra, miszerint a békés együttélés, együttlétezés a valódi belső béke elérésével valósítható meg.

Jegyzet

¹ Ezt a felhívást két európai szellemi csoport, a magyar Stratégiakutató Intézet (www.strategiakutato.hu) és a svéd Kreaprenör (www.kreaprenor.se) kezdeményezi. A felhívást Varga Csaba (www.vargacsaba.hu) fogalmazta.